

At skubbe til historien:

En introduktion til TUPILAKOSAURUS

af Kuratorisk Aktion

Der findes omstændigheder, hvor det kan være nødvendigt at tilbage-erobre historien – altså den store fortælling om, hvordan steder, kulturer og lande bliver til – og skrive den om. For historien skubber be- gribeligt nok sådanne skæbner og forhold i glemsel, som opfattes som ubetydelige, ubestemmelige eller slet og ret ubekvemme.

Pia Arke (1958-2007) havde en særlig interesse i at undersøge den *lille* histories betydning i forhold til den *store* historie. Derfor skub- bede hun rundt, pressede og masede med arkiver, levn og fund for at få den store og de små historier til at passe, som kollegaen Iben Mon- drup så rammende har beskrevet Arkes livslange arbejde.

Som frugt af den uhellige alliance mellem en østgrønlandsk syerske og en dansk telegrafist nærmede Arke sig kolonihistorien – det vil sige den historie der binder Grønland og Danmark sammen – på den eneste pålidelige måde, “nemlig ved at tage den personligt”, som hun selv formulerede det.

Og som kunstner undersøgte hun vedholdende sit felt som et æstetisk materiale, ved hjælp af hvilket man både kan så personlig tvivl og høst almengyldige svar. Hun støvede rundt i gamle arkiver, modernitetens museer og det arbejdende folks fotoalbums. Som en anden arkæolog gra- vede hun i fortiden for derpå at bringe fundene og sig selv i dialog med det håndgribelige: kroppen, anerne, naboerne, hukommelsen.

Arke var med historikeren Carsten Juhls ord en *anfægtet antropolog*, der på baggrund af sin blandingsidentitet og sin billedmæssige er- faring skrev historie *nedefra* i solidaritet med de små historier, som kulturkritiker Stefan Jonsson påpeger. Men hun skrev også fra siden – fra det sted, hvor *bastarden*, det omvandrende både-og eller hverken-eller, rumstorer.

Hendes værker udfolder sig som en række enkeltstående og serielle undersøgelser af og dybt humoristiske opgør med Vestens konstruk- tion af Grønland som kolonihistorie, som primitiv kunst og som et- nisk oprindelighed. På forskellig vis fortæller værkerne en historie ikke blot om Grønland, men om “Vesten set udefra” – det vil sige om de mere skjulte sider og dynamikker i den store historie. Værkerne formår kort sagt at pege på det personlige og det verdenspolitiske – *“side by side”*.

“Det er ikke populært men det ser underholdende ud”, som Arke selv skrev om sin kunstneriske forskningsmetode og dens resultater.

At det lykkes Arkes værk at afdække oversete og marginaliserede sammenhænge – såsom danskernes fortrængning af nationens omfat- tede kolonihistorie og dens stadige eftervirkninger den dag i dag – og fortælle en anden, relationel historie, synes ironisk nok at være grunden til dets manglende eksponering, i hvert fald i Danmark. For sandheden er, at *TUPILAKOSAURUS: Pia Arkes opgør med kunst, etnicitet og kolonihistorie, 1981-2006* er den første omfattende præsentation af kunstneren overhovedet.

At tage livtag med Arkes værk er ikke nogen søndagsudflugt. For det første er værket og dets organisering blevet afbrudt gennem hendes tidlige bortgang, og der er flere “huller” end hovedværker. For det an- det er vi, der forsøger at favne, læse og ordne hendes værk så at sige på den forkerte side af hegnet. Kuratorisk Aktion er danske, hvide, akade- miske og kuratorer; altså nogle, der forvalter noget, der er en andens.

Men hvis Arkes undersøgelser (som vi mener) viser, at der ikke findes noget uantasteligt, rent eller ublandet, så er det postkoloniale heller ikke noget, der kun vedrører dem, der har været koloniseret og nu an- giveligt ikke længere er det. Det er i al væsentlighed også noget, der berører alle os, der er rundet af kolonimagterne og metropolerne. Vi er alle som *én in the mix*.

Det er det netop dette forhold, vi ønsker at fremmane med valget af udstillingstitlen *TUPILAKOSAURUS*. Betegnelsen anvendte Arke selv til et af sine hovedværker fra 1999, i hvilket hun humoristisk gransker dem, der gransker Grønland og skubbede sig selv ind mel- lem “tupilak” og “saurus”, mellem myte og videnskab, for at indtage “o’ets” plads i betegnelsens midte.

Udstillingens struktur afspejler i tråd med titlen, at vi har ladet Arkes undersøgelser operere på os, og at vi har tilstræbt at under- kaste vores research-, klassificerings- og registreringsprocesser hend- es analysemetode. For det første har vi todelt udstillingen og viser hendes arbejder ikke kun i kunstens, men også i etnografis rum; altså de to fagområder, som Arke hovedsageligt arbejdede i og med. Dernæst har vi ikke forsøgt (eller måske mere sandfærdigt: forsøgt ikke) at ordne materialet på nogen irreversibel, overbliksgivende eller udtømmende måde. I stedet har vi indladt os på det på alle måder overvældende materiale, der findes af og omkring Arke, og bestræbt os på at skabe tematiske rum for tværlæsninger og flerstemmighed, i et ønske om at holde hendes værk åbent for de, der ønsker at tage hendes tråd op.

Således åbner *TUPILAKOSAURUS*s første temasektion *Skitse til en historiefortælling* med en “organiseret uorden” – et billede på vores ar- bejde med at finde hoved og hale i det omfattende og spredte mate- ri- ale, som Arke efterlod sig. Gennem at vise det syn, der mødte os, da vi påbegyndte vores research- og registreringsarbejde og dermed billedlig- gøre vores arbejdspræmisser og -processer, er der skabt en basis for i samme sektion at skitsere de første egentlige teser om det samspil mel- lem personlige, videnskabelige og kunstneriske problemstillinger, der gav form til Arkes praksis. Disse begyndende teser undersøges efter- følgende tilbudsgående i endnu otte temasektioner: *Tupilakosaurus, Artiskit hysteri, “Etnoæstetik”, Scoresbysundhistorier og Legende* (i hen- holdsvis Den Frie Udstillingsbygning i København og Katuaq i Nuuk) og *Jeg fisker kranier og knogler op*, filmprogrammet *Den excentriske eskimo* og endelig *Skandinaviske panorama* (i henholdsvis Nationalmu- seet i København og Grønlands Nationalmuseum & Arkiv i Nuuk).

Alle temasektionerne har hentet deres titel og tematik fra Arkes efterladte værker. De repræsenterer dog ikke blot tematikker i hen- des virke, men også læseretninger, som allerede i hendes levetid blev udstukket af kyndige folk i hendes professionelle omkreds og sociale netværk. Det drejer sig blandt andre om kunstnere, litterater og film- folk, der kører sig om Arkes arv, og som altså foruden at have inspi- reret temasektionerne med deres tolkning også har bidraget til *TUPILAKOSAURUS GUIDEN* – en gratis fakta- og formidlingspub- likation – med uddybende værktjekster.

Foruden guiden – og af største betydning for projektet – udgives begge Arkes bøger: *Etnoæstetik* (1995) og *Scoresbysundhistorier, Fotografier, kolonisering og kortlægning* (2003) i nye, tresprogede udgaver (engelsk, grønlandsk og dansk), hvormed de gøres tilgængelige atter engang for et dansk og for første gang for et grønlandsk og et globalt publikum.

Hverken med disse bogværker, der længe har været udsolgt fra for- lagene, eller med Arkes forsvundne værker, har vi ønsket at lave to kopier af originalerne. Bøgerne har vi som sagt omlagt til internatio- nale udgaver. Og af de mange værker, som Arke i ovensesttemmelse med sit uhøjtidelige værkbegreb valgte atter at opløse, har vi bestemt os for at repræsentere enkelte gennem billeddokumentation. Andre har vi valgt at genskabe, fordi der forelå en “opskrift”. Endelig ledsages *TUPILAKOSAURUS* af en række supplerende, om end selvstændige events: et internationalt og mere teoretiserende seminar i København, et debatskabende folkemøde i Nuuk og filmdiskussionsdage begge steder.

BildMuseet i Umeå, Sverige, overtager udstillingen, når den har været vist i København og Nuuk, hvormed dens vandring slutter. Ud- stillingen, *TUPILAKOSAURUS GUIDEN* og alle papers og indlæg fra de offentlige events danner slutteligt grunden i et forestående arbe- jde med at lave og udgive et omfattende og ræsonneret katalog over Arkes enestående værk i begyndelsen af 2011.

Med projektet og dets enkelte dele er det vores håb, at Pia Arke får den plads både i kunsthistorien og på den politiske dagsorden, som hendes værk gør hende så fortjent til. Hverken Grønland eller Dan- mark, hvis historiske relation med det grønlandske selvstyes kraft- trædelse den 21. juni 2009 har taget afgørende nye veje, kan være det foruden. Eller for den sags skyld verden.

Oqaluttuarisaaneq tinner sarlugu: TUPILAKOSAURUS-imik ilisarititsineq

Kuratorisk Aktion-imiiit

Pisoqartarpoq pisariaqalerluni oqaluttuarisaanerup tiguaqqinnissaanut – tassa oqaluttuarjussuaq sumiiffiit, kulturit nunallu qanoq pinggorisimanerat – allaqqil- lugulu. Oqaluttuarisaanerummi tupinnangitsumik soqutaanngitsutut, aalajangeru- minaatsutut nuanninngitsutulluunniit isigisat illuartittarpa i puigugassanngorlugit.

Pia Arke (1958-2007) immikkut soqu-tigisaqarsimavoq oqaluttuannguup oqalut- tuarjussuarmut pingaarutaata paasinirnissaanut. Taamaattumik tinneresa- voq, toqqorsiviiit, sipporatut nassaallu itermgi tikillugit misissorlugit, taamaallilluni oqaluttuarjussuaq oqaluttuannguillu imminnut ataqatigiilersinniarlugit, soorlu suleqataata Iben Mondrup-ip Arkep inuunermini suliai pillugit allakkamini eqqortu- mik taama allattoq.

Tunumiup arnap mersortartup nalunaarasuartaaserisullu danskisup peerariiler- nerisigut pingortortut Arkep nunasiaataerup oqaluttuassartaa qanillattorpa – tassa Kalaallit Nunaata Danmarkillu ataqatigiinnerisa oqaluttuassartaat – upper- narnerpaasutamik periaaseqarluni, “tassa nammineq inuttut tamanna tigullugu”, soorlu nammineq taama allakkaa.

Eqqumiitsuliortutullu suliani kusanartumik atugassatut misissugariuarpa, tassu- nakkumi inuttut qulalersinneqarsinnaagami akissutillu tamanut atuuttut pissarsia- rinnaallugit. Toqqorsivitoqqat, katersugaasviit nutaaliat inuillu sulisut assisivii misissuiffigai. Itsarnisarsiuuttut allatulli qanga pisimasut assappai taamaalliluni nammineq nassaamilu akunnerminni paasinartumik oqaloqatigiissinnaajumallutik: timi, siulit, sanilit, eqqamasat.

Oqaluttuarisaaneramik ilinniagallip Carsten Juhlip oqaasii malillugit Arke *inuup inuiaqatigiillu pissusiiinik misissuisuuvoq qulartoq*, akusaanini assilialuornermillu ilisimalikkani tunngavigalugit oqaluttuamik naqqaniit allattoq oqaluttuarannnguit ersoqatigalugit, soorlu eqqumiitsuliornermik naliliisartup Stefan Jonssonip erseqqis- agaatut. Kisianni aamma saraeranni allappaq – akusap, illugiissitsiitigaluni arlaan- naanniinngitsup, uunningavimmiit iliuuseqarneratut.

Suliai saqqummerput ataasiakkaatut nangeqattaartutulluunniit misissuiner tigut itisuumik qianartorta-limmillu illuatungiliuppoq Kitaata Kalaallit Nunaannik nunasiatut iluarsaassinerminik oqaluttuaanut, soorlu eqqumiitsuliornernut itsar- nitsatut kinaassutisillu pinggorfianut. Suliat arlalitsigut oqaluttuaraat Kalaallit Nunaat kisimi pineqanngitsog, kisiannili “Kitaa avataanit isigalugu” – tassa oqalut- tuarjussuarmi toqqorneqarnerusimasut savitussutsillu. Naatsumik oqaatigalugu suliat angusaraat nammineq inuttut inuunermik nunarsuarmilu politikimik tik- kuussineq – *“side by side”*.

“Nuannarineqparpiinnigilaq quianartutulli illuni”, soorlu Arke eqqumiitsuliortutut misissueriaatsini inernerilu pillugit nammineq allattoq.

Arkep suliamigut iluatsippaa imminnut ataqatigiit takkuitsuukkat illuartitallu qulaaqjernerat – soorlu danskit naalagaaffittut nunasiaateqarsimanerminnik ul- mukimullu atajuartumik sunniitaaanik puiguinerat – oqaluttuarlugulu alla, oqaluttuaq akunnaatsuliaq, pingaartumik Danmarkimi ersersinneqannginneranut piarinaatsoortumik tunngavisuorinartog. Eqqortormi tassaavoq *TUPILAKOSAURUS: Pia Arke eqqumiitsuliortut, inuiaassuseq nunasiaateqarnerullu oqaluttu- sartaanik apeqquersuiner, 1981-2006*, eqqumiitsuliortup ilisaritinnera siullerppaaq annertoqisoq.

Arkep suliaank paasiniaalerneq imaaliilaanmagassaannigilaq. Siullermik suliaa aaqqissuineralu qimagutiaarneratigut unitsinneqarpoq, “amigaatillu” suliaasa pin- gaarnersaanint amerlanerupput. Aappassaanik uagut, arnap taassuma suliaanik tigusillutalu atuartugut imaluunniit aaqqissuussisugut, oqaatigineqarsinnaavugut ungallut illuatungaaniiittutut, kukkusumi. Kuratorisk Aktion danskiupput, ilinni- agartuujullutik aaqqissuisartuullutillu, tassa allat suliaannik ingerlatitsisuullutik.

Kisianni Arkep misissuineri (issartarput malillugu) takutitsippu nassaassaqa- toqanngitsog isornartorsiuqassaraqanngitsunik, mingutsunik, imaluunniit akuneqanngitsunik, taamaattumik nunasiaasimanerup kingorna aamma tassaan- naannigilaq nunasiaatigineqarsimasunuinnaq tunngasoq maannalu qularnangit- sumik taamaakkunnaarsimasunut. Pingaarutilerujussuarmittaaq uagutsinnik, nu- nasiaateqarsimasunit kingoqqisunik illoqarfissuarmiunillu, tamanik attuissuavoq. Tamattami akusaavugut – *in the mix*.

Pissutsillumi taakku tunngavigerpiarlugit kissaatigisimavarput saqqummer- sitsinerup taaguutigissagaa *TUPILAKOSAURUS*. Taaguut taanna Arkep suliami pingaarnerit ilaannut 1999-imeersumut taaguutigaa, Kalaallit Nunaannik paasinia- asut qianartumik paasiniamigit nammineq tupilaap paarmortullu akornannut inissilluni, oqaluttuatoq-qat ilisimatusarnerullu akornannut, taaguutip eqqqani “o”- tut inissilluni.

Saqqummersitsinerup ilusaata taaguut malippaa, Arkellu misissui-neri uaguts- innut sunniuteqartinniarsimavavut, uagullu misissuinitinni, immikkoortiterin- isinni nalunaarsuinitinnillu nammineq misissueriaasia malinniarsivarput. Siullermik saqqummersitsineq marluinngorlugu avipparput takutinniarlugu suliai eqqumiitsuliornerinnarmut tunnganait aammattaaq inuit kulturianut inooqa- tiginnerannullu tunngasuusut; tassa sammisat arlarit Arkep pingaarneruttillugit suliai suleqataaffigisaalu. Tullianik misilissimannigilarput (eqqorerusumilluun- niit: misilinniarsimannigilarput) suliat mumisinneqarsinnaanngitsutut, ataatsikkut takuneqarsinnaasutut tamakkiivissumilluunniit aaqqissuunnissaat. Paarlattuanik suliani amerlaqisuni, Arkep sammisaani, anguniarsimavarput sammisat illua- tungerisinnaanissaannut arlarlinnillu paasineqarsinnaannut inissaqartitsinissaq, tamatumani kissaatigigatsigu suliaanik nangitserusuttunut ammarneqarnissaat.

Taamaallilluni *TUPILAKOSAURUS*-ip sammisaq siulleq *Oqaluttup imaasaanut oqummaavissaq* “aaqqissuussamik tukattoq” ammarpaa – Arkep suliarpassuunik siammarsimasunillu qimataanik aaqqissuussiniarmitsinni sulinitinnik takutit- sisoq. Misissuinerput nalunaarsuinerpullu aallartikkatsigu, taamalu sulinit-sinni tunngavissavut suleriaasissarisarpullu ersersinniarlugit, qanoq takusaqarsimaner- put tunngavissivioq immikkoortumi tassani ersersinna- rivut tunngavilimmik isum- miussat inuit ataasiakkaat, ilisimatusarnerit eqqumiitsuliornerluni sunniivigeqatig- innerini apeqqutaasinnaasut, peria-asianik ilusiliisut. Tunngaviummik isummiaussat siullit taakku sukumiinerusumik misissorneqarsinnaapput sammisani immikk- oortuni tullerni arfineq pingasuni: *Tupilakosaurus, Issittumi silaaruttutut kaman- neq, “Etnoæstetik”, Ittoqqortoormiiniit Oqaluttuat*, aamma *Oqaluttuat* (Den Frie Ud- stilling, København ilu-taani Katuaq-milu) aamma *Niaqqup saarnig saanikulu qallorlugit*, filmi *Eskimuu silanngajaartoq* kiisalu *Isikiviik Skandinaviamiit* (Kat- ersugaasivissuamik Københavnimiittumi aamma Nunatta Katersugaasiviani Alla- gaateqarfianilu Nuummiittumi).

Sammisat immikkoortitikkat tamar-mik qulequtserneqarput Arkep qimataasa qulequtaannik sammisa-anillu. Taamaakkaluartoq Arkep suliaannik takutitsiin- naannigllat, aammali tulleriaarneqarput ajungikkallarmat suleqataasa lissimasallit inuttullu ataveqarfigisaasa sammiviligaat. Taakku ilagaat eqqumiitsuliortut, atuak- iortut filmiortartullu, Arkep kingornutassiaanik erligninittut, taamalu sammisat immikkoortiterineriut isummersuinnaritut tunisisimasuttaa*q TUPILAKOSAURUS- ip ILITSERSUUTANUT* – naqitaq piviusunik paasissutissinernillu imalik akeqann- gitsog – suliat oqaasertaannik itisiliisioq.

Ilitsersuutip saniatigut – piareersaatigisamullu pingaarnerpaasu-mik – Arkep atuak- kiiat marluk saqqummersinneqarput: *Etnoæstetik* (1995) aamma *Ittoqqortoormi- iniit Oqaluttuat. Assit, inulernerarnerat unap assiliornerlu* (2003) nutaamik naqil- lugit oqaatsit pingasut atorlugit (tuluttut, kalaallisut qallunaatullu), taamaallilluni qallunaanut atuagassanngooqilluni siullermeerlunilu kalaallinut nunarsuullu sin- neranut. Kissaatigisimannigilarput atuakkiat taakku (saqqummersinneqarfimminni qangarsuarli nungunneqareersut), Arkelluunniit suliaasa allat tammarsimasut, pissusivii assileqqissaarlugit saqqummersinnissaat. Oqaatigeriikkatsitut atuakkat nunarsuarmut tamarmut siammartussiarineqarput. Kiisalu sulianut, Arkep su- liaminut pingaartorsiortannginneranut ilisarnaatitut aserortersimasaanut, tunnga- tillugu aalajangersimavugut ataasiakkaat upernarsaatitut assinngorlugit takutin- niarlugit. Allat pilereqqissimavavut, taakkumi “malitassaqareermata”.

Aamma *TUPILAKOSAURUS* arlarlinnik ilaneqarpoq, iliuutsinilli nammi-ner- suutaasunik: Nunanit tamalaanit peqataaffigineqartumik isummersorfingerusu- millu Københavnimi isumasioqatiginneq, oqallissaarilluni inunnik Nuummi ataatsimiititsineq kiisalu taakkunanani tamani filmit pillugit oqallitsitsinerit.

Sverigimi Umeåmi katersugaasiviuup BildMuseet-ip saqqummersitsineq nangissavaa Københavnimeereerlunilu Nuummeereerlut, saqqummersitsinerlu tassani naggas- erneqassaaq. Saqqummersitsineq, *TUPILAKOSAURUS-imik ILITSERSUUT* pappi- alartaallu avataanningaannersunillu oqaasierneqartut nagqataatigut tunngaviss- apput suliaassamut tullermut, tassalu Arkep suliarpassuunik ilusilersorluakkamik nalunaarsuusiornissamut, 2011-p aallartinnerani saqqummersinneqartussamut.

Pilersaarutitsinni immikkoortortaanilu ataasiakkaani kissaatigaarput Pia Arkep eqqumiitsuliornerup oqaluttuassartaanut politikikkikullu ingerlaatsimut ilann- guneqarnissaa, suliaasami taama pineqarnissaanut naleqqulluinnartimmassuk. Tamanna Kalaallit Nunaata Danmarkilluunniit, oqaluttuarisaanerimikkut ataq- atiginnerisa 21. juni 2009-mi kalaallit namminersulerisigut pingaar-ut-tilimmik nutaanik illineqalersup, pinggitsoorsinnaannigilaat. Aammami nunarsuup tamarmi.

Pushing History Around: An Introduction to TUPILAKOSAURUS

by Kuratorisk Aktion

There are circumstances in which it maybe necessary to reconquer history – that is the broad narrative about how places, cultures and countries come into being – and to rewrite it. For, understandably enough, history consigns to oblivion those fates and circumstances that are considered to be insignificant, indeterminable or, quite simply, inconvenient.

Pia Arke (1958-2007) had a special interest in examining the meaning of the *little* history in relation to the *big* history. That is why she pushed, pressured and jostled archives, relics and finds in order to get the big and the little histories to fit, as her colleague Iben Mondrup has so precisely described Arke’s lifelong work.

As the fruit of an unholy alliance between an East Greenlandic seamstress and a Danish telegraphist Arke approached colonial history – that is, the history that binds Greenland and Denmark together – in the only reliable way, “namely by taking it personally”, as she herself put it.

And as an artist she investigated her field as an aesthetic material, with the help of which one can both sow personal doubt and harvest generally valid answers. She searched in old archives, the museums of modernity and the photo albums of ordinary people. Like an archaeologist she dug into the past in order to bring her findings and herself into dialogue with the tangible: the body, her forefathers, her neighbours, memory.

Arke was, in historian Carsten Juhl’s words, an *affected anthropologist*, one who, on the basis of her mixed identity and her pictorial experience wrote history from *below* in solidarity with the little histories, as cultural critic Stefan Jonsson points out. But she also wrote from the sidelines – from the position where the *mongrel*, the walking both-and or neither-nor, rummages around.

Her works unfold as a sequence of one-off and serial investigations of and deeply humorous showdowns with the West’s construction of Greenland as colonial history, as primitive art and as ethnic authenticity. In differ- ent ways the works tell a story not just about Greenland, but also about “the West seen from outside” – that is, about the less evident aspects and dynamics of the big history. In brief, the works succeed in pointing out the personal and the global – “side by side”.

“It is not popular, but it looks entertaining”, as Arke herself wrote of her artistic research methods and their results.

That Arke’s work succeed in uncovering overlooked and marginalised cir- cumstances – such as the Danes’ repression of the nation’s comprehensive colonial history and its after-effects still felt to this very day – and pre- senting a different, relational history seems, ironically, to be the reason for its lack of exposure – in Denmark at any rate. For the fact is that *TU- PILAKOSAURUS: Pia Arke’s Issue with Art, Ethnicity, and Colonialism, 1981-2006* is the first ever comprehensive presentation of the artist.

Getting to grips with Arke’s work is no easy matter. In the first place the work and its organisation were interrupted by her all too early death, and there are more “holes” than main works. Secondly, we who try to embrace, read and arrange her work are on the wrong side of the fence, so to speak. The members of Kuratorisk Aktion are Danish, white, academics and cu- rators, that is, people who administer something that belongs to someone else.

But if Arke’s investigations show (as we think they do) that nothing is faultless, pure or unmixed, then neither is the postcolonial something that concerns only those who have been colonised and are now allegedly no longer so. It is essentially also something that concerns all of us who have been formed by the colonial powers and the metropoles. We are all one *in the mix*.

It is precisely this circumstance that we wish to highlight through our choice of the exhibition title, *TUPILAKOSAURUS*. Arke herself used the designation for one of her key works from 1999, in which she humorously explores those who explore Greenland and pushed herself in between “tupilak” and “saurus”, between myth and science, to occupy the place of the “o” in the middle of the word.

Like the title, the structure of the exhibition reflects that we have allowed Arke’s investigations to operate on us, and that we have sought to subject our research, classification and registration processes to her method of analysis. Firstly, we have divided the exhibition into two parts and show her works not only in the space of art, but also in the space of ethnogra- phy, according to the two main fields in and with which Arke worked. Then, we have not tried (or perhaps more accurately: have tried not) to arrange the material in some irreversible, over-view-giving or exhaustive way. Instead we have engaged with the in every way overwhelming mate- rial that exists by and around Arke and endeavoured to create thematic spaces for cross-readings and poly-phony in a wish to keep her work open for those who want to follow up on her themes and methods.

Thus, the first theme section of *TUPILAKOSAURUS, Towards a Retelling of History*, opens with “an organised disorder” – a picture of our work to make head or tail of the copious, scattered material that Arke left behind. By showing the sight that met us when we began our work of research and registration, and thereby visualising the premises and process for and of that work, a basis has been created for outlining in the same section the first actual theses on the interplay between personal, scientific and artistic problematics that gave form to Arke’s practice. These initial theses are subsequently investigated in depth in the eight theme sections: *Tupilako- saurus, Arctic Hysteria, “Ethno-Aesthetics”, Stories from Scoresbysund and Legend* (first at Den Frie Centre of Contemporary Art in Copenhagen and then in Katuaq in Nuuk) and *Fishing out skulls and bones*, the film pro- gramme *The Eccentric Eskimo* and finally *Scandinavian Panorama* (first at the National Museum in Copenhagen and then at the Greenland Na- tional Museum & Archives in Nuuk).

All the theme sections derive their titles and themes from the works Arke left behind. However, they represent not only themes in her practice, but also interpretative approaches that had already in her lifetime been iden- tified by insightful people in her professional and social networks. Among others these include artists, writers, critics and filmmakers who value Arke’s legacy and who besides having inspired the theme sections with their interpretations have also contributed to the *TUPILAKOSAURUS GUIDE* – a free publication containing analytic texts on the works along with factual information about Arke and her work.

In addition to the guide – and of the greatest importance for the project – both Arke’s books, *Etno-Aesthetics* (1995) and *Stories from Scoresbysund: Photographs, Colonisation and Mapping* (2003), are being published in new trilingual editions (English, Greenlandic and Danish), whereby they have become accessible once more for a Danish readership and for the first time for a Greenlandic and international public.

Neither with these works, which have long been out of print, nor with those of Arke’s works that have disappeared have we wished to make faithful copies of the originals. The books have, as already mentioned, been transformed into international editions. And of the many works that Arke, in accordance with her laidback work concept chose to dissolve once more, we have decided to represent some through pictorial documentation, while we have chosen to recreate others because a “recipe” existed.

Finally, *TUPILAKOSAURUS* is accompanied by a number of supplementary albeit independent events: an international and more theoretical seminar in Copenhagen, a community meeting for the general public in Nuuk and film discussion days in both places.

After the exhibition has been shown in Copenhagen and Nuuk, it will be tak- en over by BildMuseet in Umeå, Sweden, where its travels will end. Finally, the exhibition, the *TUPILAKOSAURUS GUIDE* and all papers and contri- butions from the public events will form the cornerstone in the coming work to make and publish a comprehensive catalogue raisonné of Arke’s unique oeuvre at the beginning of 2011.

With this project and its individual parts it is our hope that Pia Arke will acquire the place both in the history of art and on the political agenda that her work so much deserves. Neither Greenland nor Denmark, whose re- lations have moved into a decisive new phase with the entry into force of Greenlandic Self-Government on June 21, 2009, can do without her. Nor for that matter can the world.